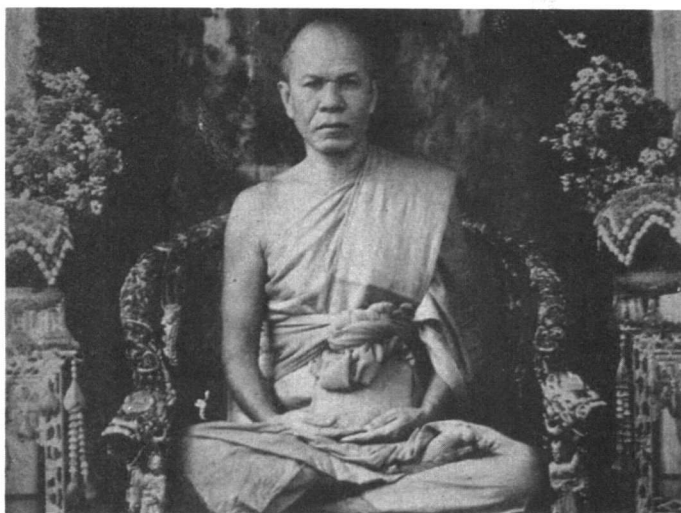

พบหลวงพ่อดีดปากน้ำ

คุณยายเห็นธรรมะเมื่ออายุ ๒๙ ปี เกิดปัญญาสอนตัวเอง เห็นสภาวะธรรมต่าง ๆ ตามความเป็นจริงว่า คนในโลกเกิดมาแล้วก็ต้องแก่ เจ็บ และตายในที่สุด เวลาตายจะเอาสิ่งใดไปด้วยไม่ได้เลย มีแต่บุญกับบาปเท่านั้นติดตัวไป สังขารร่างกายต้องทิ้งให้เน่าเปื่อยผุพังอยู่ในโลกนี้ แนวทางดำเนินชีวิตที่ดีที่สุดคือการปฏิบัติธรรมให้สิ้นจากความทุกข์ การปฏิบัติธรรมจะได้ผลสมบูรณ์เต็มທີ່ก็ต้องถือเพศพรหมจรรย์อยู่ในเพศนักบวชสามารถรักษาศีลให้บริสุทธิ์ได้ง่ายกว่า มีโอกาสสร้างสมบุญกุศลติดตัวไปได้มากกว่า คิดได้ดังนี้ คุณยายจึงนึกอยากออกจากบ้านนายจ้างไปบวชตามอย่างอุบาสิกาทองสุก ตั้งใจเด็ดเดี่ยวว่าจะต้องทำให้ได้

วันหนึ่ง เจ้าของบ้านพาคุณยายไปที่วัดปากน้ำด้วย ได้ฝากคุณยายให้อุบาสิกาทองสุข พาไปนั่งสมาธิในที่ที่หลวงพ่อดำรงท่านสอนธรรมะ วันนั้นเป็นวันพฤหัสบดี ตอนบ่ายหลวงพ่อดำรงท่านออกสอนด้วยตนเอง อุบาสิกาทองสุคนำคุณยายเข้ามัสการฝากตัว ทันทันที่ที่พบหน้า หลวงพ่อกล่าวทักคุณยายประโยคแรกว่า “มึงมันมาช้าไป” แล้วส่งตัวคุณยายเข้าไปในสถานที่สำหรับฝึกวิชาชั้นสูงทันที พอเจ้าของบ้านจะกลับได้นมัสการขอคุณยายคืนจากหลวงพ่อ แต่ท่านไม่คืนให้ เขากลับบ้านไปด้วยความเสียดายคุณยายเป็นอย่างยิ่ง พวกลูก ๆ ของเขาก็ดูรู้สึกเช่นเดียวกัน

ส่วนคุณยายอาจารย์ของเรา อุบาสิกาทองสุขเป็นผู้จัดการโกนผม และได้ถือเพศเป็นแม่ชีในเช้าวันรุ่งขึ้นนั่นเอง

เมื่อเป็นเพศนักบวชแล้ว หลวงพ่อให้เข้าฝึกสมาธิคันธวิชาที่ลึกซึ้ง โดยไม่ต้องผ่านการทดสอบเหมือนคนอื่น ๆ นิสสัยของคุณยายแต่ไหนแต่ไรมา ท่านชอบทำอะไรก็ตามให้เป็นที่ชอบใจถูกใจผู้ใหญ่ เมื่อได้ฝึกปฏิบัติธรรมกับหลวงพ่อ จึงตั้งใจปฏิบัติอย่างเอาจริง ใจจด ใจจ่อ หลวงพ่อก็จะสั่งสอนธรรมะเรื่องใด ไม่ว่าจะเป็นขั้นต้นหรือขั้นลึกซึ้ง คุณยายจะตามรู้ตามเห็นเป็นอย่างดีทุกเรื่อง ด้วยเหตุที่ไม่มีมีความรู้ทางหนังสือเอาเสียเลย การจะรู้เรื่องใด ๆ คุณยายจำต้องอาศัยความรู้ที่เกิดจาก “การเห็น” เท่านั้น ยิ่งปฏิบัติก็ยิ่งรู้ ยิ่งดูก็ยิ่งเห็น ไม่ว่าจะเป็นธรรมะขั้นสูงเช่นเรื่องวิปัสสนา มี ขันธ์ อายตนะ ธาตุ อินทรีย์ อริยสัจ ปฏิจจนูปบาท คุณยายก็เรียนด้วยการตามเห็นทั้งสิ้น ตลอดจนวิชา “ฝ่ายโปรด ฝ่ายปราบ” ที่เป็นวิชาชั้นสูง ก็เรียนด้วย “การเห็น”

โรงงานทำวิชา

ในสถานที่ฝึกวิชชาธรรมกายขั้นสูง ซึ่งเรียกว่า “โรงงานทำวิชา” หลวงพ่อจะคัดเลือกพระภิกษุ และอุบาสิกา ที่เห็นธรรมะชัดเจนแล้วเท่านั้น ให้ทำการค้นวิชาต่อ แบ่งที่อยู่กันคนละฝ่าย พระภิกษุส่วนหนึ่ง อุบาสิกาส่วนหนึ่งไม่ได้ปะปนหรือพบเห็นกัน การปฏิบัติธรรมจะต้องกระทำต่อเนื่องไม่ขาดตอนทั้งวันทั้งคืนตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งเวรกันเป็นชุดๆ คุณยายของเราเป็นหัวหน้าเวรชุดที่สอง คนเป็นหัวหน้าเวร หลวงพ่อจะเลือกเอาจากผู้ปฏิบัติธรรมที่ได้ผลดีกว่าคนอื่น ๆ

คุณยายเล่าว่า หลวงพ่อมีคำดำหนิลูกศิษย์ที่ปฏิบัติธรรมย่อหย่อน ไม่ได้ตั้งใจทำน โดยใช้คำเรียกว่า “ไอ้จ๋ไต้” คุณยายกลัวคำนี้มาก ไม่ต้องการถูกดำหนิด้วยคำนี้เหมือนคนอื่น ๆ คุณยายจึงตั้งใจในการปฏิบัติธรรมเป็นพิเศษ สิ่งใดที่หลวงพ่อสอนไว้ขณะเข้าเวร แม้ออกเวรแล้วก็จะนำมาปฏิบัติทบทวนไม่พุดคุยกับใคร ๆ หรือหยอกล้อเล่นหัวกันเหมือนคนอื่น ๆ ธรรมะของคุณยายจึงรุดหน้ามาก หลวงพ่อก็จะสอบถามเรื่องใด ๆ คุณยายจะเข้าที่คั่นด้วยการปฏิบัติ นำมาตอบได้ถูกต้องชัดเจน ยิ่งตอบถูกหลวงพ่อก็ยิ่งใช้ ผลที่สุดคุณยายจึงปฏิบัติได้แตกฉาน จนกระทั่งหลวงพ่อบอกปากชมเชยในที่ประชุมศิษย์ว่า “เป็นหนึ่ง ไม่มีสอง” ทำให้คุณยายภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง

ข้าพเจ้าลองคิดดูถึงถ้อยคำที่หลวงพ่อดปากน้ำท่านใช้คำตำหนิว่า “จี๋ไ้” คงหมายความว่าท่านอง “ต้องคอยตักเตือนกันอยู่เรื่อย” เพราะปกติแล้ว “ไ้” เป็นวิสตุที่สร้างขึ้นจากไม้ผุ ๆ ทำให้เหล็กสั๊กหน้อย นำไปคลุกผสมกับน้ำมันยาง บันเป็นแท่งยาว ๆ ห่อด้วยใบไม้ หรือใส่ในกระบอกไม้ ใช้จุดไฟแทนตะเกียง แต่มีข้อเสียอยู่ตรงที่ต้องคอยหมั่นเชียว “จี๋ไ้” ซึ่งเป็นส่วนที่ไหม้ไฟไปแล้วเหลือแต่เถาถ่าน เพราะถ้าไม่เชียวออกทิ้ง ไฟก็จะมอดดับ ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องเชียวทิ้งบ่อย ๆ จนน่าเบื่อ

คนเราถ้ารู้จักเกรงกลัวครูบาอาจารย์กลัวแม้แต่คำตำหนิอย่างที่คุณยายของเราเป็น คนนั้นก็จะต้องตั้งใจกระทำตามคำสั่งสอนจนเต็มความสามารถ ผลดีย่อมเกิดตามมา ครูบาอาจารย์เองก็ได้รับความชื่นใจ คุณสมบัติในการเป็นลูกศิษย์ที่ดีอย่างคุณยายของเรา หาไม่ได้ง่าย ๆ ในยุคปัจจุบัน

ในสมัยที่คุณยายอยู่ใน “โรงงานทำวิชา” คุณยายเล่าว่า ฝ่ายอุบาสิกามีคนปฏิบัติได้เก่งพอ ๆ กับคุณยายหลายคน เช่น คุณยายปุก คุณฉลวย ส่วนนอกนั้นเวลาอยู่เวร “ทำวิชา” ชอบทำกัน “งอ ๆ แ่ง ๆ” ไม่ค่อยทุ่มเต็มที่ คุณยายสังเกตดูหลวงพ่อดปากน้ำท่านชอบใช้คนที่ทำสมาธิได้เก่ง ใครเก่งท่านใช้อยู่เรื่อย คนที่ถูกใช้จึงมีอำนาจจิตเชี่ยวชาญเพิ่มขึ้น ๆ ไปในตัว

สำหรับคุณยายถูกใช้บ่อยที่สุด นอกจากใช้ค้นคว้าเรื่องทางธรรมแล้ว ยังใช้เรื่องอื่นด้วย สมัยนั้นเป็นเวลาสงครามโลกครั้งที่สอง บางทีหลวงพ่อก็ถามขึ้นว่า “กีนี่ เรือบินมากี่โมง” (หมายถึงเครื่องบินของข้าศึกที่ส่งมาโจมตีด้วยการทิ้งลูกระเบิด) ทุกคนก็จะทำสมาธิค้นดูเวลา

๔๔ ผู้อยู่เบื้องหลังความสำเร็จ

ตามที่ถูกถาม ใครตอบไม่ได้จะถูกหลวงพ่อบุญเรียก “ไอ้ขี้ได้” อีก แต่ทั้งที่ท่านดำว่าเป็นขี้ได้ ท่านก็ใช้ โดยการบอกให้ทุกคนทำงานด้วยสมาธิจิตต่างคนต่างก็ทำกันเป็นการใหญ่ วิธีทำคือปฏิบัติภาริยธรรมภายในธรรมกายให้มีจำนวนมาก ๆ นึกให้ใสสว่างชัดเจนที่สุด อาราธนาให้ท่านช่วยปลดลู่กระเบิด พระธรรมกายที่ปฏิบัติภาริยไว้นั้นก็ปลดลู่กระเบิดไปตกเสียที่ทะเล แล้วท่านก็นึกปลดลู่กระเบิด ไปทิ้งเสียที่ในป่าด้วย

งานเกี่ยวกับความเป็นความตายของผู้คน เกี่ยวกับความพินาศเสียหายของบ้านเมืองอย่างนี้ คุณยายจะตั้งใจเอาจริงเอาจังเป็นพิเศษ ทำสมาธิไม่เลิกรา ทำด้วยความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ แม้จะได้หยุดพักรับประทานอาหาร พออิมคุณยายก็รีบทำต่อ กวดขันตัวเองอยู่อย่างนั้นเป็นประจำ

ในห้อง “ทำวิชา” ยุคนั้น มีพระภิกษุและอุบาสิก ที่เชี่ยวชาญวิชาอยู่กลุ่มละประมาณ ๓๐ ท่านที่พอรู้เวลาการมาโจมตีของเครื่องบินหลวงพ่อบุญวัดปากน้ำท่านก็จะคุมการปลดลู่กระเบิดด้วยตนเอง รวมทั้งทำอิทธิฤทธิ์ปฏิบัติภาริยซ้อนประเทศ ซ้อนเมือง ซ้อนจุฑายุทธศาสตร์ที่สำคัญ ๆ กำบังตาให้นักบินเห็นเมืองเป็นป่า เห็นป่าเป็นเมือง เห็นเมืองเป็นที่รกร้าง เห็นทุ่งรกร้างเป็นที่คนอยู่ หลวงพ่อบุญคุมการทำงานนี้ทั้งวันทั้งคืน เหล่าศิษย์ไม่มีใครท้อถอย

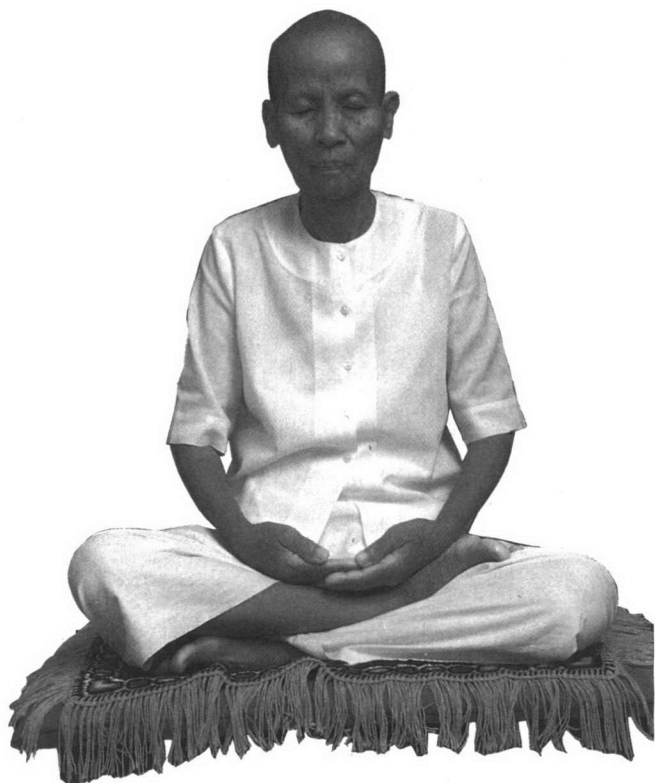
เรื่องปลดลู่กระเบิดในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองนั้น ข้าพเจ้าเกิดแล้วมีอายุประมาณ ๘-๙ ขวบ เรียนอยู่ชั้นประถมปีที่ ๔ ในต่างจังหวัดยังได้อ่านข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งแล้วว่า เวลาสัญญาณภัยเตือนประชาชนว่าเครื่องบินข้าศึกมาแล้ว ประชาชนกำลังวิ่งหนีกันซุลมุน

เครื่องบินก็มาถึง และทำการทิ้งพลุไฟสว่างไสว พร้อมทั้งทิ้งลูกระเบิดตามมา ประชาชนที่อาศัยอยู่บริเวณใกล้ ๆ วัดปากน้ำ บางคนแหงนหน้าขึ้นมองเครื่องบิน เขามองเห็นมีร่างของแม่ชีเหาะขึ้นไปปลดลูกระเบิดเมื่อข่าวนี้เล่าลือกันออกไป เวลาเครื่องบินเข้าศึกมาโจมตี ประชาชนก็พากันหลังไหลเข้าไปหลบภัยแน่นอยู่ที่ในวัดปากน้ำทุกคราว

เรื่องอำนาจพลังจิตสร้างรูปร่างให้เห็นกันด้วยตาเนื้อได้นั้น ไม่ใช่เรื่องเหลือวิสัย ในตำราพระอภิธรรมกล่าวยืนยันไว้ว่า รูป เกิดจากสาเหตุ ๔ อย่างคือ กรรม จิต (สมาธิจิต ที่มีกำลังเต็มที่ที่สามารถทำให้ผู้อื่นเห็นได้) อุตุและอาหาร หรือแม่ในระยะเวลาต่อมา หลวงพ่อวัดปากน้ำยังให้พวกลูกศิษย์ที่ทำวิชาของท่าน อาราธนาพระธรรมกายให้ผู้คนเห็นด้วยตาเนื้อเต็มท้องฟ้า ในโอกาสงานสำคัญต่าง ๆ ทางศาสนา หลายครั้งหลายหน คนเห็นกันหลายคนกล่าวยืนยันไว้

แต่เดิมเมื่อข้าพเจ้าฟังเรื่องเหล่านี้ ยังมีความเชื่อไม่เต็มที่นัก ครั้นได้ฟังคนรู้จักที่มั่นใจได้ว่าไม่ใช่คนพูดปดเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวพวกเขาเอง จึงมีความเชื่อเรื่องอำนาจจิตมั่นคงขึ้น

เรื่องอำนาจจิตที่เกิดขึ้นจากการฝึกสมาธิจนเข้าถึงวิชาธรรมกายสามารถแสดงอิทธิปาฏิหาริย์เป็นอัศจรรย์ได้นั้น นับเป็นกรณีธรรมดาสสำหรับลูกศิษย์ของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ไม่ว่าจะเป็นรุ่นอดีตหรือรุ่นปัจจุบันก็ตาม ต่างรู้และเข้าใจกันได้ดี ที่นำมาเล่าซ้ำอีกครั้งหนึ่งในนี้เพื่อสำหรับผู้อ่านอื่น ๆ ทวีปที่ยังไม่เคยสนใจการปฏิบัติทางจิต หรือเพิ่งเริ่มสนใจจะได้พอมิพยานบุคคลเป็นเครื่องพิสูจน์ความจริงของธรรมะในพระพุทธศาสนา

การเรียนสมาธิขั้นสูงในห้องทำวิชชาต้องเป็นพวกที่เรียนอยู่ด้วยกันเท่านั้น จึงจะรู้ว่าเป็นงานทางจิตที่หนักมาก หนักยิ่งกว่างานทางกายหลายเท่าตัว ใจต้องจดจ่ออยู่กับเรื่องที่หลวงพ่อสั่งให้ทำ ต้องเข้าเวรต่อกัน จะออกไปไหนข้างนอกไม่ได้ มีเตียงให้นอนพักอยู่ข้างใน การพูดจาหยอกเย้าเล่นหัว ตลกคะนอง สนุกสนานทำไม่ได้ พูดคุยได้เฉพาะเท่าที่จำเป็น หรือโดยมารยาท เพื่อไม่ให้เสียงเข้าไปดังรบกวน พวกที่กำลังเข้าเวรทำสมาธิคันคว้าวิชชาอยู่ ขณะเข้าเวรจะต้องเป็นเวลาทำสมาธิตลอด พูดได้เฉพาะในเวลาถูกหลวงพ่อดำม ออกจากเวรก็อยู่เตียงใครเตียงมัน ไม่ยุ่งเกี่ยวกัน สำหรับคนขยันแม้ออกเวรแล้วก็มักนั่งทบทวนทำสมาธิต่อ